

שְׂפִילָה לְהַמְרָה

כט אלול התשפ"ג
מפטירין וְיְהִי אִישׁ אֶתְדָּ
(שמאל-א א, א)

שַׁבַּת ראש השנה

סיפור לשבת

"כְּלָד ה' אֹרֵי וַיִּשְׁעֵי"

"אורי" בראש השנה שהוא יום הדין, שנאמר (תהלים לז, ו): "וְהִוצִיא כְּאוֹר צְדָקָךְ וּמִשְׁפָּטְךָ כְּצַהָרִים", "וישעני" ביום הכפורים, שיושיענו וימחול לנו על כל עונותינו. (מדרש תהלים)

רבי יעקב גלינסקי הסביר, 'אני לדודי ודודי לי', כאשר אדם נזקק לרופא, חוקר ומחפש מיהו הרופא הטוב ביותר, המומחה מכולם, שולחים אותו לכתובות שונות לראות ולברוק המלצות וכו'. אך כאשר נזקק הוא לנסוע באוטובוס או עולה הוא על מטוס אין הוא מברר מי הטייס, מי הם צוות המטוס כמה טיסות ביצעו, והאם בהצלחה? אלא שאלתו היחידה היא באיזה חברה תעופה כדאי לטוס, ולכל היותר היכן יהיה מקום מושבו. מדוע? מה השוני?

התשובה כל כך פשוטה, הרופא, אם יחשוב על עצמו בלבד ולא על המטופל הרי במקרה הגרוע הוא ישלח אותו לעולם שכולו טוב. ואז? הרופא יישאר בחדר הניתוח בעוד החולה בעולם העליון. אבל הטייס, אם ידאג לעצמו בלבד, ידאג בהכרח גם לנסועו, כי אם חלילה אינו דרייבר טוב, הוא גם פוגע בעצמו לבד מנוסעיו.

וזה כביכול מצבנו שאנו קשורים עם הקב"ה בקשר של אבא ובניו, ישראל וקוב"ה חד הוא, וזהו מה שדרשו "אני לדודי ודודי לי" כי נסמכים אנו על רבש"ע כי דואג הוא לנו באותה בחינה שדואג הוא לעצמו.

"באין מליץ יושר מול מגיד פעיל, תגיד ליעקב דבר זוקק ומושפט"

כשאדם יודע את אפסותו, הוא יודע ומודע שחטא בשל תאוות ליבו וחולשתו, ולכן לא הצליח להתגבר על יצרו הרע. עצם העובדה שהוא משים את עצמו לאין מליץ יושר – זה ממליץ עליו לטוב לפני הקב"ה. (הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיצ'וב)

פעם בראש השנה כשנכנסו הרה"ק השר שלום מבעלזא זיע"א עם בנו הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זיע"א לבית הכנסת להתפלל, אמר אביו מרן מהר"ש לבנו, שם עומדים שני יהודים ומשוחחים, לך ושמע על מה הם מדברים. חזר ואמר ששמע אחד אומר לחברו, אוי, היום ראש השנה, במה אנו באים לפני מלך מלכי המלכים. אמר מהר"ש שבכך ביטלו קיטרוג שהיה בשמים. על כל המלצות הסניגור על עם ישראל ענה המקטרג, טען הסניגור ישראל נותנים צדקה, השיב כנגדו הקטיגור, גם הגויים נותנים צדקה. ועוד כהנה וכהנה. רק כאשר אמר הסניגור לישיראל יש לב נשבר, לא יכול המקטרג לעמוד כנגדו, לפי שלב נשבר נמצא רק בישראל, ויהודים אלה הם שביטלו את הקיטרוג בשמים.

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חי האדם
פרק ג' | ראית חלול שבת - פגם לפגש

פעם הלך לטיל בשבת מרן ה"חזון איש" זצ"ל עם אָחַד מִתְלַמְדֵי בְּרַחֲב הַנֶּקְרָא פִּיּוּם "רְחוּב חֲזוֹן אִישׁ" לְכוּן "רַמַּת יַצְחָק". פְּאָשֶׁר הֵם הִגִּיעוּ קְרוֹב לְרַחֲב וְשַׁב"ס, רָצָה ה"חֲזוֹן אִישׁ" לְחֹזֵר לְכוּן בְּנֵי בְּרַק, בְּנִמּוּק שְׁאִין בְּרַצוֹנּוֹ לְרֵאוֹת חֲלוּל שַׁבַּת, אָכַל הַתְּלַמִּיד הַמְּלִיץ לְהַמְשִׁיךְ, וְאָכַן הִגִּיעַ רַבֵּב מְכוּוֹן "רַמַּת יַצְחָק", וְה"חֲזוֹן אִישׁ" הִצְטַעַר מְאֹד וְאָמַר: כָּל רְאִיָּה בּוֹדְדַת שֶׁל חֲלוּל שַׁבַּת מְזִיקָה לְנַפְשׁ, גַּם אִם בְּדָרְךָ קָלָל הָאָדָם נִמְנָע לְרֵאוֹת זֹאת.

כָּף גַּם סֵפֶר הַגָּאוֹן רַבִּי אַרְיֵה שְׁכֵטֶר זצ"ל, שְׁפָאָשֶׁר הוּא הָיָה הוֹלֵךְ בְּלִילֵי שַׁבָּתוֹת לְטִיל עִם מְרַן ה"חֲזוֹן אִישׁ" וְהֵם הָיוּ רוֹאִים מְרַחֵק אוֹרוֹת שֶׁל מְכוּנֵיאוֹת, הָיָה ה"חֲזוֹן אִישׁ" מְחִזִּיר אֶת פְּנֵיו כְּרִי שְׁלֵא לְרֵאוֹת חֲלוּל שַׁבַּת, וְהָיָה מְפַטֵּיר: מִסְתַּמָּא זֶה גּוֹי, וְהָיָה מוֹחָה לְעַצְמוֹ בְּהַתְרַגְּשׁוֹת: שַׁבַּת! שַׁבַּת! שַׁבַּת! ("מעשה איש" עמוד קנט).

וְהִנֵּה צָרִיף לְהַתְּבוּנָה מְהֵי הַדָּרְךָ לְזִכּוֹת לְתַקֵּן אֶת כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַם הָאָדָם בְּעֵינָיו וּלְזַכֵּן אֲשֶׁר עַל יָדוֹ יִזְכֶּה שְׂפִיתָחוֹ עֵינָיו וְיִוְכַל לְשׁוּב לְרֵאוֹת בְּעֵינָיו אֶת אוֹר הַשֶּׁם תְּהַבְרֵךְ. וְנִבְיָא כָּאֵן פְּמָה עֲצוֹת נִפְלְאוֹת מְגֹדֹלֵי הַדּוֹרוֹת.

ר"ת	יציאה	כניסה	
ירושלים	20:00	20:20	18:10
תל אביב	19:58	19:22	18:27
חיפה	20:00	19:22	18:19
באר שבע	20:00	19:21	18:27

הבן איש חי

ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

סימן שח

גרף של רעי

אין עושיין גרף של רעי לכתחילה, דהיינו שמביא לפניו דבר שאחר שעה או יותר ימאס, וסומך בדעתו שיוציאו מאחר שנמאס ונעשה גרף של רעי. ואם עבר ועשה לכתחילה אדעתא דהכי, אפילו הכי מותר לו להוציאו אחר כך כשימאס. ואם יש בחדר אחר שאינו דר בו דבר שנמאס ונפסד מחמת הגשמים שיוורדים עליו, התיירו לו לכתחילה שיביא לאותו חדר מטתו לשכב עליה, או שלחנו לאכול שם, ועל ידי כך יוציא אותו דבר הנפסד ונמאס מחמת הגשמים, כי תתאונן דעתו עליו מפני המיאוס, והוה ליה דין גרף של רעי. ודוקא אם ישב שם וישבת קבע, כגון שמכניס מטתו לשכב, או שלחנו לאכול שם, אבל אם רק יכנס בעצמו דרך עראי ויאמר מה מאוס עלי ואוציאנו, לאו דאמרים לו לך מכאן למקום אחר. כיון דמתחילה לא היה יושב שם, מה שאין כן אם הכניס מטתו או שלחנו, אין אומרים לו תוציא שלחנוך ותלך מכאן למקום אחר.

סימן שט

טלטול על ידי דבר אחר אם מותר בשבת [נתיב בסיס] נוטל אדם את בנו ברשות היחיד והאבן או חתיכת חרס ביד הבן, ולא חשיב האב מטלטל את האבן בידו. במה דברים אמורים כשיש לבן געגועים על אביו, שאם לא יטלנו יחלה, כלומר יצטער הרבה-וגם נמי דאי אפשר להשליך האבן מיד התינוק כי יצעק ויבכה, אבל בלאו הכי אסור לטלו. ואפילו כשיש לו געגועין עליו לא התירו אלא באבן, אבל אם בידו דינר אסור לטול התינוק. ואפילו לאחוז התינוק בידו בהיותו מהלך ברגליו נמי אסור, גזרה שמא יפול הדינר מידו, וישכח שבת מחמת חשיבות הדינר ויגביהנו, ונמצא מטלטל המוקצה טלטול גמור.

שכח מערב שבת מעות על הכר או על מחצלת או על כסא וכיוצא, וצריך הוא לזה הכר ביום שבת לשכב עליו, הרי זה מנער הכר והמעות נופלות שם. אבל לא יטלטל הכר עם המעות וינעורנו במקום אחר. ואם צריך לישב במקום הכר, אז מותר לטלטל הכר עם המעות שעליו להניחו במקום אחר כדי לישב שם. ואם אינו צריך לא לכו ולא למקומו, ורק חושש על המעות שלא יגנבו, ולכן רוצה לפנותו משם או לנערו אסור.

במה דברים אמורים, בשוכח שלא היה בדעתו קודם שבת שישארו שם בשבת, אלא היה בדעתו להסירם

משם קודם כניסת שבת ושכח ולא הסירם. אבל אם הניחם שם על דעת שישארו שם גם בשבת, אז נעשה הכר ההוא בסיס לדבר האסור, והרי הכר עצמו מוקצה ואסור לנערו או לטלטלו. ואפילו אם עבר ונטל המעות מעליו, אפילו הכי הכר עצמו אסור בטלטול כדין שאר מוקצה שאסור להזיזו ממקומו. וכל שהיה בין השמשות בסיס לדבר האסור, אף על פי דאחר בין השמשות תיכף נטלו המוקצה מעליו, נאסר הכר בטלטול כל השבת כולו, דמתוך הוקצה בין השמשות הוקצה לכל השבת.

אם הנר קבוע בדלת עצמה, אין אסור בטלטול הדלת משום הנר שהוא מוקצה וקבוע בה, לפי שהדלת לא נעשית בסיס לנר מפני שהיא חשובה, שמשמשת לבית ובטלה לבית ולא לנר.

וכל זה בנותן מעות או שאר מוקצה על כר שלו, אבל אם נתן המוקצה על כר של חבירו שלא מדעת חבירו, אינו נאסר הכר להיות בסיס לדבר האסור, דאין אדם יכול לאסור דבר של חבירו שלא מדעתו. ואפילו אם אלו המעות או שאר מוקצה הם של בעל הכר עצמו, עם כל זאת כל שהוא הניחם שלא מדעת חבירו אינו אסור את הכר, ויכול לנער את הכר בשבת אם צריך לכר, וכן יכול לטלטל הכר עם המעות להניחו במקום אחר אם צריך למקום הכר. מיהו אם הנחה זו שהניח המוקצה על הכר היתה לטובת חבירו בעל הכר, יש להחמיר, משום דאמרינן מסתמא ניחא ליה בדבר זה שהוא לטובתו.

ספר חסידים

סימן קב"ה

מי שאינו צריך לבריות והוא לוקח מהם אינו נפטר מן העולם עד שיצטרך. וכן המפסח את שוקיו והמסמא את עיניו לא יצא מן העולם עד שיבא לירי מדה זו:

סימן קב"ו

אל תהי צדיק הרבה (קהלת ז טז) הרי שהיתה אשה טובעת בנהר ובידך להציל אל תאמר אני מניחה לטבוע כי איך אלך ואראה את ערותה. למה תשומם ויחשב לך עון ותענש, צא ולמד משאל שחמל על אגו ועשה קל וחומר של טעות ועל דבר זה נטרד. וכן איש אחד מבני הנביאים אמר אל רעהו בדבר האלהים הכני נא וימאן האיש להכותו וע"י כן נענש והכהו האריה וימיתו:

סימן קב"ז

לא יאכל אדם אלא אם כן ירעב ולא ישתה אא"כ יצמא ואל ישא נקביו אפילו שעה אחת שכל זמן שאדם צריך להשתין ולהסך את רגליו ויעמוד נקביו מיד יסתכן ויפול לידי חולי הדרוקן. והאדם חייב להבריא את עצמו כדי שיוכל לעבוד את בוראו ועוד יעבור על כל תשקצו נפשתיכם:

סימן קב"ח

מעשה ברבי יעקב ברבי יקר שהיה מכבד בוקנו לפני ארון הקודש וכשהיו הקהל הולכים לפני המלך או לפני השלטון או חולץ מנעליו ואומר אני עני הם בכספים ואני ברחמים ובתחנונים נמצא הם בשלהם ואני בשלי וכן נהגו הקהל אחריו:

סימן קב"ט

כבד את ה' מהונך (משלי ג ט) אתה קונה ארגו לשמור כסף וזהב יותר יש לך לקנות ארגו נאה להצניע ספרין ותפילין. כבד את ה' מהונך ממה שהנאך יש לך קול ערב מצוה להתפלל. זה אלי ואנוהו התנאה לפניו במצות אתרוג נאה ולולב נאה וסוכה נאה וטלית נאה כן תעשה לכל חפצי ה':

ספר חרדים

פרק סו [תשובה ה] | דברי פבושין

'אני והו' הושיעה נא' (סוכה מה, א), רוצה לומר פי כשאני והוא לבדנו בהתבודד לעת מצוא, פדכתב בספר חובת הלקבות (שער אהבת ה' פ"ו). דבר אחר אפילו כשאני בין העם, כיון שאין רואה סתר לכבי אלא הוא לבדו, ועוד אין משגיח בי להטיב לי רק הוא לבדו, ואין מי שייכל להציל אותי מצרתי וזלתי, לכן לא יפסיקו ביני לבנינו הנבכראים, כי כלם כאין נגדו, ואני והוא לבדו עומדים, והינו דקתיב (מלכים ב ה, טז) 'חי השם אשר עמדתי לפניו', וקתיב (בראשית יז, א) 'התהלך לפני'

פי תהיין לאיש שתי נשים, האחת אוהבתו והאחת שונאתו, הנכון שיהיו לבו ועיניו לאותה ששונאתו, וישפח ויעזב אותה שאוהבתו. הנה התורה היא האשה אשר נתן לך ה' אלהיך להנאתך ולטובתך, בהתהלךך תתנה אתך' (משלי ו, כב) בימים, להצילך מכל צרה ולפרנסך ולהדריךך בדרך הטוב. פלילות בשכר תשמר עליך מן המזיקין הגוף והנפש, והקיצות היא תשיחך, תלמד עליך סגוריא לתחית המתים, וכן בכל בקר, שהרי אמרו בזהר (ח"א חיי שרה קכא, ב) שפקל לילה דנין אותו אם יקין משנתו או יישן שנת עולם. וזהו שהתחילה תורה ב'בראשית', כלומר שהתורה נקראת ראשית תועלת לאדם בשני עולמות. והאשה השנית ששונאתו, היא של פשר נדם, ועליה אמר הנביא (מיכה ז, ו) 'אויבי איש אנשי ביתו' כמפרש בגמרא (סוטה מט, ב; ב"ר נד, א), וצוה המלך יתברך לאהב אותה, אף עקר אהבה תהיה בראשונה אשת נעורים, מיום שלמדו אביו תורה צוה לנו מיד היא בראשונה להתחבר עמו ולשקרו, לכן צריך אדם להיות יגע בה פפלי פפלים מהשניה.

חידושים לפרשה

ידעת העבר - לשם חיקונו

היום הזה, מלבד מה שנקרא "ראש השנה", יש לו שם נוסף והוא: "יום הזכרון", יום אשר צריכים לצמצם בו את המחשבה ולזכור ימים עברו, להעביר במחשבתנו את מאורעות השנה שעברה. על הפסוק בישיעיהו (א, ג) "ישראל לא ידע עמי לא התבונן" אמרו במדרש (ילקוט"ש ישעיה רמז שפז): "ישראל לא ידע - לשעבר, עמי לא התבונן - לעתיד לבוא" אם כלל ישראל אינם רוצים לדעת מהעבר, אי אפשר שיתבוננו במצב העתיד. לכן, כדי לדעת מה עלינו לתקן בעצמנו, חובה עלינו לזכור מה עבר עלינו בשנה שעברה.

הקושי להתפלל עשה למען יונקים ותינוקות

היתה לנו תפילה עתיקת יומין, שעל ידה שפכנו לבנו לפני ה', באשר כל אחד הרגיש חריפותה שהיא בוקעת רגיעים: "עשה למען יונקי שדים שלא חטאו, עשה למען גמולי חלב שלא פשעו, עשה למען תנוקות של בית רבן". והנה התפילות הללו, מוזמן לזמן הולך ופג טעמן וחריפותן ניטלת מהן, כי איזה טעם יש לתפילה זו אם היונקי שדים או הגמולי חלב הללו נולדו מאם כזו הדורכת ברגל גאווה ובוז על קדשי טהרת ישראל, ולא ידעה - או לא רצתה לדעת - מדיני טהרת בנות ישראל, והבן הנולד לה חתום כל ימיו באות פגום - בן הנדה! איך יכולים לבקש עשה למען תינוקות הללו? גם התפילה השניה - "עשה למען תינוקות של בית רבן" - פג טעמה, כי מי הוא האב אשר רוצה לטעת את בניו ואת ביתו אחריו יהיה יודים שומרי תורה ומצוות? הלא מתי מספר בלבד! הגיע העת שבה כל אחד צריך לדעת, כי הדת אינה ענין של סממנים חיצוניים שצריכים לעשות, ולעצמו אינה נוגעת. לא ולא! הדת אינה בה כדי חלוקה. חוקי התורה והדת צריכים לחזור לחדרי הדרויו של היהודי, לבית משכבו ובית מאכלו, בבית ובחוץ, להיות בכל הנהגותיו איש התורה. ונוכח לתשובה שלמה, ועי"ז נוכח לגאולה קרובה, כי "אין ישראל נגאלין אלא על ידי תשובה", במהרה בימינו אמן.

עשה למען יונקי שדים ותינוקות של בית רבן

בשנה שעברה אמרנו, כי התפילה היקרה אשר היתה לנו מימי קדם, ואשר כל אחד מרגיש בחריפותה - הולך ופג טעמה. זוהי תפילת "עשה למען יונקי שדים שלא חטאו, עשה למען גמולי חלב שלא פשעו", וברבות השנים הגענו למצב בו איננו בטוחים אם אותם יונקי שדים נולדו על ברכי הטהרה והקדושה, אם אמותיהם התנהגו כדת משה, או שמא נכתמו בכתם פגום, בכתם טומאה, וכיון שכך - איך נוכל להשתמש בזכותם! כמו כן, התפילה שלאחריה: "עשה למען תנוקות של בית רבן" - גם הם מתמעטים משנה לשנה, שכן האבות אינם רואים שבניהם אחריהם יישארו שומרי תורה ומצוה. הרי שנטלו מאיתנו תפילות יקרות אלו, וחבל! אולם כיום ש"שמועץ כי קאה", ש"יד הרשע קטפה גמולי חלב ויונקי שדים לאלפי אלפים, מי יודע כמה, איה שוקל ואיה סופר, ואלה טהורים היו, נולדו בטהרה, חיו בטהרה ומתו בקדושה - אם כן חזרה והתחזקה תפילה זו, ומעתה יכולים אנו להשתמש בה יותר מבכל תקופה אחרת. כמו כן התפילה השניה - "עשה למען תינוקות של בית רבן", הבל פה שאין בו חטא - גם בתפילה זו התעשנו. אולם עלינו לעשות קורת רוח לקדושים הללו, להמשיך את אורח חייהם, לבנות את בתנינו על פי רוח התורה, להתקרב אל התורה ולהכניסה אל סדר חיינו, ובוה נוכח לכתובה וחתימה טובה, שנת גאולה וישועה, שנת שילומים לעם ישראל וניחומים בבנין ציון וירושלים בב"א.

{ כתבי הגרי"ש | רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל }

נצור לשונך מרע

הלכות רבילות | כלל ט סעיף י"ג

כל זה דברנו, אם הוא מפיר להמתאנה בטבעו, שפאשר ינדע לו האמת מהאונאה, לא יעשה לו שום דבר מעצמו, רק יתבענו לבית דין ויעשה על פי דין תורה. אבל אם מפירו בטבעו, שפאשר ינדע לו מזה, יעשה דין לעצמו ויתפסנו, או שחזיר לו הסחורה, או לא ישלים לו המעות, שפאשר חייב לו בלי שום בית דין. יש לזהר מלגלות לו, כי כדי שימצל מעצם דבור האסור, צריך לזה עוד של שיה פרטים:

- א שיהיה יודע ענין זה של אונאה, דהינו, מה שהונה אותו, למספרים עצמם. לא כן אם שמעו מפי אחרים, שיש אונאה במקום הזה, (לו) אסורים לומר לו.
- ב שיהיה (לו) המספרים שנים.
- ג שלא יסבב הוזה להמתאנה על פי דבורם, יותר מקפי הדין שהיה יוצא על ידם בבית דין. אכל אם (לח) מפירו את טבעו של המתאנה, שפסיד להמתאנה יותר מקפי הדין, ולא יצית דינא אחר כך להמתאנה, אסור לגלות לו בכל גונו.

ועם התמשה פרטים הראשונים: יש בסף הכל שמונה פרטים, ואינו מצוי שיתקבצו פלם, ואפלו אם יתקבצו, אינו מועיל, רק להנצל מעצם דבור האסור, אכל על כל פנים ממסיע: די עוברי עברה לא נפיק { לא יצא }, שעל פי דין אסור לו להשומע לעשות מעשה על פי דבורם, אפלו אם ספרו לו הרבה אנשים, כל זמן שלא העידו עליו בבית דין, והרשוהו בית דין לעשות כן, כמבאר לעיל בכלל ו' סעיף ט' ו'. על כל יש לזהר מאד מלגלות לאיש, שטבעו לעשות דין בעצמו בלי רשות מבית דין, ועין לעיל בסעיף ר'.

[המשך בשבוע הבא..]

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות

עמותת "בצדקה תפוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת פלכלית ע"י מתן סיוע פלכלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות: בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104 קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965 ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון: alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG 054-4785404 | 054-6091685

העקב את האדם, זה ממונו, שנאמר "בעת היקום אשר ברגליהם".

העבודה ולא עמוד התורה, אלא גאולה תבוא על ידי בעלי התשובה, וזה מה שאומר "בך חותמים".

מי אלה שהתחצפו לירמיהו הנביא

[המשך משבוע שעבר..]

וכן יתעורר למעלה גם כן להשפיע אלינו במידת טובו בלבד, לא כנגד מה שאתה עובד את ה' באמת, כי לפי זה לא היה מגיע, כי אין אנשים שעובדים את ה' בשלמות, לא בתורה ולא בעבודה. אז מה נשאר? גמילות חסדים, וגמילות חסדים זה לא הולך לפי הדין אלא לפנים משורת הדין, אז לכן מתעורר מלמעלה גם להשפיע עלינו במידת טובו בלבד.

וזה מה שאומר הכתוב, "וזכרתי את בריתי יעקב" זה עמוד התורה. "ואף את בריתי יצחק" זה עמוד העבודה, "ואף את בריתי אברהם אזכור" זה עמוד של גמילות חסדים, היינו בעקבתא דמשיחא שאין בנו כח לתורה ועבודה כראוי, אף את בריתי אברהם לבד אזכור, הינו העמוד של גמילות חסדים כמו שלמדנו. וזה שאומר רש"י ז"ל, יכול יהיו חותמים בכולם? פירוש, מה הפירוש חותמים, חותמים הכוונה האם יתכן שהחתימה והסוף בקץ הגלויות האם זה יהיה חתימה בכולם שיהיה גם תורה גם עבודה וגם גמילות חסדים? תלמוד לומר "והיה ברכה", כך חותמים, עיקר החתימה בקץ הגלויות יהיה בסוג העבודה של אברהם אבינו. רוצה לומר החתימה והקץ של הגלות בעקבתא דמשיחא, כשיתמעט הלכבות יהיה עיקר קיום העמדת העולם כך, בעמוד של גמילות חסדים על ידי מידת אברהם אבינו ע"ה בלבד. ויש בספרים הקדושים שאומרים כך חותמים, שיגאלו ישראל בזכות התשובה, אין ישראל נגאלים אלא בתשובה, שזו היתה עבודתו של אברהם אבינו בתחילת העולם וככה מסתיימת העבודה בסוף העולם, על ידי התשובה שיעשו ישראל, כמידתו של אברהם לגייר גרים ולהחזיר בתשובה, לכן אומר לא עמוד

לכך זה נקרא עקבתא דמשיחא, כידוע שהעקב זה סופו של הגוף, ובעקב את שכל בכלל, ז"א הדור האחרון של עקבתא דמשיחא אם היה להם שכל גדול אז היו עובדים את השכל כמו בדורו של הבעל שם טוב, והיו עוסקים בתורה כך וכו', אבל בדור הזה אין שכל, וחכמים בלא דעת אנחנו אומרים, אז לכן הקיום והעמדה לרגל איך מה מעמיד את האדם על רגליו, בעקבו של משיח, מה מעמיד את האדם? מה שמעמיד את האדם זה הממון, כמו שכתוב "ואת היקום אשר ברגליהם זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו, וכיון שראינו שבדור האחרון תהיה עניות גדולה, חכמים אמרו לנו עד שתכלה פרוטה מן הכיס, אפשר להסביר גם שתכלה פרוטה מן הכיס, כיס זה מקום שאוצרים בו את הכסף, לא יהיה חסכוניות, הכל יתפזר יהיה יותר הוצאות מהכנסות, עד שתכלה פרוטה מן הכיס, איך אומרים היום, תנער אותי, לא תמצא שקל, הכל זה רק חובות. אפשר להגיד גם לא יהיה פרוטה בכיס, כי כולם מגהצים בכרטיסים, ויש אוברדרפט וסומכים עליו וכו', יש הרבה מה להגיד. אבל היקום שברגליהם זה בממונו של אדם שמעמידו על רגליו, וכן יהיה בעקבתא דמשיחא קטני הדעת, עיקר הקיום עולם, איך יתקיים העולם? על עמוד של גמילות חסדים שהוא בממונו, אנחנו פרשת תרומה, "ויקחו לי תרומה מאת איש אשר ידבנו ליבו תקחו את תרומתי", אז אומר שעיקר הקיום של העולם זה עמוד של גמילות חסדים שהוא בממונו, כי עיקר גמילות חסדים הוא בממון ועל כן נקרא עקבתא דמשיחא על שם העקב, שהעקב מעמיד את האדם ומה מעמיד את

**מתוך הרצאתו של כבוד הרב
אמנון יצחק שליט"א
בבית מדרש קהילות פז,
בני ברק
בתאריך 16.02.2015
לשמיעת שיעורים והרצאות
חייגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787**

לרפואה שלמה
רחל בת איבונה
יסמין בת אביגיל
מלוך ניה בת שרה

לזיווג הגון מהרה
אבנר מואיז בן משה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
דוד בן רבקה

לעילוי נשמת
זייתה בת סהלה
היוט בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מוקט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה שרון
תמר בת שלמה

לעילוי נשמת
יוסף בן דונטה
יוסף בן שושנה ימיני